

За большую палитику

(Заканчэнне з 1-ай бач.)

ўжо амаль ня існуе. Усе краіны Паў-дэбёна-Усходняй Азіі, Сарадыяга Усходу, якія былі ў каляніяльным залежнасці ад Захаду, ужо паслы апошніх вайны сталіся поўнасцю незалежнымі. Балішыня афрыканскіх краін, што звязаліся калёніямі ёўропейскіх дзяржаваў, на нашых вачох атрымала з рук апошніх поўную дзяржаўную незалежнасць, а ўсе астальныя саюзды ўзяліся сваімі залежнасці ад Захаду. Нас іх дзівіць, што гэты проект «Дэкларацыі аб прызнанні незалежнасці каляніяльным краінам і народам», які Палітычнай Камісіі ЗН быў атрымлены на парадак дыя Генэральны Асамблей. «Дэкларацыі» гаворыць вылучна аб заходнім каляніяльным залежнасці, а не каляніяльным залежнасці вылучна для краін, што знаходзяцца ў дзяржаўных залежнасці ад Захаду. Нас іх дзівіць, што гэты проект Хрушчова быў прынятый аднагласна, бо пры яго абмеркаванні на пленарным паседжанні будзе яшчэ добрая нагода для належнага асуджэння якраз саюдзкага каляніяльму. Дзівіць толькі то, што ў Палітычнай Камісіі ЗН, на якой справа паставлена праграма «Дэкларацыі»: на парадак дыя амэрыкоўвалася, былі прадстаўнікамі заходніх дзяржаваў вyzыканыя вельмі асцярожныя ѹнштатыўныя патрабаванія, каб у праекце «Дэкларацыі» быў названы сваімі імянамі саюдзкі каляніяльм. Яшчэ я нізна позна спадзявацца, што падчас дабаты на пленарным паседжанні будзе гэта зроблено. Але і ў такім выпадку справа скончыцца на паследніх, хоць моі ніпрыемных для толькі прыносіць вялізарную карысьць для апошніх, але навет звязаліся не-абходнай перадумовай іхнага існавання.

Пад паніцье каляніяльму Саюдзкі Саюз падцягвае эканамічнае супрацоўніцтва Захаду з адсталымі ѹнштатыўнімі краінамі Азіі, Афрыкі і лацінскай Амэрыкі ѹзвязане з ім супрацоўніцтва палітычнае ѹ культурнае. Раўнажежна з гэтым супрацоўніцтвам пльве ў вадастлікі краіны ѹ вялізарная эканамічнае помачь Захаду. Прыкладам, у дзяржаўным бudgeje Амэрыкі засцёды фігуруе вялізарная пазыцыя эканамічнае помачь для ѹнштатыўных краін. Такім чынам гэтым эканамічным сувязям Захаду з адсталымі краінамі ня толькі прыносіць вялізарную карысьць для апошніх, але навет звязаліся не-абходнай перадумовай іхнага існавання

Пасля доўгіх і няўдалых спробаў Масква канчальна пераканалася, што ня зможа падпрадкаўсці сваім упльвамі ніводнае развітае краіны Захаду, навет той, як Італія і Францыя, у якіх камуністычны рух вельмі моцны. Дзеля гэтага ўсю сваю ўагу сікіравала цяпер на падразніцтве Захаду. Таму Захаду у сваім змаганні з камунізмам і ягонымі носібітамі павінен ува ўсей шыроты выкарыстаць саюдзкі каляніяльм. Яшчэ я нізна позна спадзявацца, што падчас дабаты на пленарным паседжанні будзе гэта зроблено. Але і ў такім выпадку справа скончыцца на паследніх, хоць моі ніпрыемных для толькі прыносіць вялізарную карысьць для апошніх, але навет звязаліся не-абходнай перадумовай іхнага існавання

Атрымлівавца парадак саюдзкага паследніх і няўдалых спробаў Масква канчальна пераканалася, што ня зможа падпрадкаўсці сваім упльвамі ніводнае развітае краіны Захаду, навет той, як Італія і Францыя, у якіх камуністычны рух вельмі моцны. Дзеля гэтага ўсю сваю ўагу сікіравала цяпер на падразніцтве Захаду. Таму Захаду у сваім змаганні з камунізмам і ягонымі носібітамі павінен ува ўсей шыроты выкарыстаць саюдзкі каляніяльм. Яшчэ я нізна позна спадзявацца, што падчас дабаты на пленарным паседжанні будзе гэта зроблено. Але і ў такім выпадку справа скончыцца на паследніх, хоць моі ніпрыемных для толькі прыносіць вялізарную карысьць для апошніх, але навет звязаліся не-абходнай перадумовай іхнага існавання

Атрымлівавца парадак саюдзкага паследніх і няўдалых спробаў Масква канчальна пераканалася, што ня зможа падпрадкаўсці сваім упльвамі ніводнае развітае краіны Захаду, навет той, як Італія і Францыя, у якіх камуністычны рух вельмі моцны. Дзеля гэтага ўсю сваю ўагу сікіравала цяпер на падразніцтве Захаду. Таму Захаду у сваім змаганні з камунізмам і ягонымі носібітамі павінен ува ўсей шыроты выкарыстаць саюдзкі каляніяльм. Яшчэ я нізна позна спадзявацца, што падчас дабаты на пленарным паседжанні будзе гэта зроблено. Але і ў такім выпадку справа скончыцца на паследніх, хоць моі ніпрыемных для толькі прыносіць вялізарную карысьць для апошніх, але навет звязаліся не-абходнай перадумовай іхнага існавання

Прынятая амэрыканскім Кангрэсам у 1959 годзе Рэзалюцыя ѹ вабороне панівленых камунізмам народу ѹ выдаць на саюдзкім падставе амэрыканскім прэзыдэнтам Дэкларацыя аб устаноўленні Тыдня Панівленых Народу ѹ звязаліца паследнім дзяржаўным актам, у гэтым сэнсе да гэтага часу ўнікальны, які, на жаль, мае толькі прапагандовы

Мы ўпэўнены, што знойдзенца даследніх паўстаньняў 1863 году ды жыцьця ѹ дзейнасці Кастусю Каліноўскім, а выдавецтва «Вацкаўшчына», пры ахвярнай падтрымцы сваіх чытаючоў — будзе мець мягчымасць напрэдадні гісторычнае даты выдаць гэту каштоўнасць

Толькі, бязумоўна, гэтае справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За яе трэба

справы адкладацца да 1863 году нельга. За

РЭЗАЛЮЦІЯ

прынятая на канфэрэнцыі прадстаўнікоў нацыянальных арганізацый Задзіночных Штатаў Амэрыкі 19-га верасня 1960 г. у Вашынгтоне

1. У крэтычны дні напружання ў насьцяй Амэрыканцаў, што маюць сувязі з заграніцай, у чым яны становіца асноўнай сілай.

5. Канфэрэнцыя прапануе новай Ад- міністраціі стварыць спэцыяльны Дэ- партамент для беспасярднай сувязі з арганізаціямі Нацыянальных Групаў з мэтай дапамогі ў пашырэнні свабоды на цэлым сувеце, як гэта прапанаваў віце-прэзыдэнт ЗША Рычард Ніксон у складчынку ўзмацнені амэрыканскага прэзідэнту ўольным сувеце.

2. У змаганыі зь інтэрнацыянальным камунізмам шматлікія Нацыянальныя Групы ў Амэрыцы творца натуральну луначніцу з вонкавым съветам і павінны адыгрываць шмат большую ролю, як амбасадары добрае волі, чымся яны рабілі да гэтага часу.

3. Упльывы розных Нацыянальных Групаў, калі іхны патэнцыял, з'ява ўздынёсці будучы поўнасцю выкарыстайстуна як складовая частка сусветнай амэрыканскай стратэгіі за справядлівасць мір і свабоду ўсіх народаў, могуць адымраць у будучыні вырашальну ролю.

4. Савецкая Расея ад пачатку свайго існаванія поўнасцю выкарыстоўвала нацыянальныя праблемы ў праводжаныні свае палітыкі. Спэцыяльна падрыхтаваныя іншанациональныя агенты адымравалі няправданую ролю ў памяленыні або заваёванні іншых народаў на працягу апошніх 15-ёх гадоў. Дэйнісць цёмнае сілы ў гвалту мы бачым сяняні ўсюды, якак павінна быць спыненая дынамічнай контрудзей.

Вашынгтон, 19-га верасня 1960 г.

3 Канфэрэнцыі Прадстаўнікоў Амэрыканскіх Нацыянальных Групаў у Вашынгтоне

У № 39 «Баўкаўшчыны» была зьменшана справа здача з Канфэрэнцыі прадстаўнікоў Амэрыканскіх Нацыянальных Групаў у Вашынгтоне 19-га верасня сёлета. У дадатак да гэнае спра-

Віце-прэзыдэнт Рычард Ніксон, налева тро асобы, прозвішчы якіх наведамы, направа: Пауль Саар — прадстаўнік ад Эстоніі, Др. Тыбор Бэбэк — прадстаўнік ад Вугоршчыны, Кастьес Мерзик — прадстаўнік ад Беларусі і Веронік Цаліян — прадстаўнік ад Амрикі.

дзеявацца, яна была нікім не заўважана. Ягоная высокая, бліскучая фігура, якую мы сянонья праз імглу многіх вялікіх нешматлікіх летапісаў даволі мутна сабе ўяўляем, — тады — асьвечаная апошнімі праменінамі заходзічага сонца — была на фоне цёмнасція неба відавочнай зблізка і здалёку. І, як калісь на Макара шышкі, так цяпер паліцілі на Валадарку ўсе, як-бы згаварыўшыся, варожыя стрэлы.

I хача Валадарка на раз ужо ў жыцьці з пагардай глядзеў не адной съмерці ў вочы (бывала, калі ў часе гарачай бітвы на яго нападала адразу двух ворагаў, ён з адным біўся на мячы, другога трymаў за палу, каб той зарана на ўцёк), яму было цяпер прыемна адбіваша сваім шытом ад варожых строў, як ад назойлівых мух. Ён быў-бы навет да глыбіні душы і сэрца пакрыўжаны і агорчаны, калі-б давялося яму цяпер, як вароне на суку, быць падстрэленым варожай стралой і згінуць бясплаўнай съмерці на вачох усяго войска, як бясплаўна ў марна гінулі на ялоных вачох ягоныя найадважнейшыя дружынінкі ў гэтай бруднай — ператворанай на цырковую арэну — крэйзвай рапо.

І калі ён так стаяў і на ведаў, што далей рабіць, і калі ўжо здавалася, што бязылітасны лёс не працягне яму брацкай рукі дапамогі ні маральна ні матар'яльна, — сонца, якое дагэтуль, павішы над краем лесу даволі аптычна, як быццам, было яму цалком ўсёроўна: съяніць далей, ці не, — урэшце пераняло ініціятыву ў свае рукі, і, каб скончыць неяк з гэтым дурацкім таўчоньнем вады ў ступе, нырнула з галавой за сосновы ў выключыла съяніцло⁵.

★

Шкада, што ў нашых прападзедаў на было прыгожага звычаю гаварыць перад вялікімі бітвамі вялікіх і прыгожых прамоваў. Бо цяпер якраз, калі вось змрок спускаўся на замлю ў два варожыя бакі, разыходзіўшыся юні зънімаючы зборы,

⁵ Іншыя летапіс: В лето 6675 (1167). Воладар пойде Вітебскому на Давыда і на Веславу, і прышед ста на рэцы, і начаша ся біці о рэку. Давыд жэ тем не да ему полку, занежа ждаў брата свога Романа с смоліні.

Свежае, а так старое

(Заканчэнне з папярэдняга нумару)

Падрыхтоўка да вайны Масквы з Ноўгарамдой вызначаеца асыцярожнасцю з разлікам, каб агульная апінія апрабавала факт, што Ноўгараад змусіў Ивана III-га да веяных дзеяній. Иван, дзеялініца, склікае нарады, у якіх бяруць удзел, апрача яго братоў, ярхахаў магілі ў Пскове. Псковічы чула прыима- маскоўскую мітрапаліту Феагноста з сваім духоўным мячом-анафомай і маскоўскім князевым съвецкім. Так пайстайстуе ў моры разгляду апэляцыі, але каб пажывіць было здушанае. Князь Аляксандар Цверскі пасыпішы ў шукаць дапа- руду, дзяша яго братства. Псковічы-Псковічы апэляцыі, съветчыць факт, што ў 1353 годзе архіяпіскап Майсей змушаны быў паслаць адмысловую пасольства да пат- ріарха й імпіратара ў Константыно- паля з просьбай спыніць «пріходзічых с насліем от мітрополіта». Прайшлі гады, магчымыя вымогі на пазы час зменшыліся, але прыблізна паміж 1380 г. а 1390 г. яны прайвіліся ў такім барбарскім характары, што архіяпіскап Иван на вытымаў із Ноўгараадом разам сабраўся на веча, дык вырашылі напісць грамату, што ніхто ня будзе пада- ваць апэляцыі маскоўскуму мітраполіту, калі ён прыедзе ў Ноўгараад, каб гэтым самім збавіцца ад яго візітаў. Грамату напісалі, прысаглі, крэйк пасадавалі ўсе, пячаткі прывесілі ў «ларь» палажылі. У 1391 г. прыхедаў міт. Кіпрыян. Ноўгараадцы «стрэте его с кресты, с ігумены, с попы і с многімі крестінамі ў святое Спаса на Ільне уліце», але ніхто не падаў апэляцыю, бо ноўгараадцы свой апэляцыіны суд выбрали па 2-ух баяраў, па 2-ух да «жытэвых» людзей і з старшынствам архіп. Иванам. Мітраполіт Кіпрыян пачаў угававацца Ноўгарааду, каб «грамату подраті», але яму адказвалі, што Ноўгараад грамату запячаталі сваімі пячаткамі, а гэта значыць, што душу свою запячаталі і Кіпрыян «поеха із Новгорода, а на Новгород веліко нелю- бie держа».

Канфлікт Цверы з Масквой заставаўся на вырашаны. Жыхары Цверу добра памятаюць 1327 год, а таму мітраполіт маскоўскі Аляксей у 1368 г. запрашае кн. Міхала, Аляксандравага сына, у Маскву для прымірэння. Кн. Міхал паве- рыў абязнікам, але калі толькі прыхедаў ў Маскву, дык баяры маскоўскага князя Дзмітрыя скапілі кн. Міхала, а яго баяраў перабілі. Лёс на судзіў яму гэтым разам згінуць і ён уцякае ў вяз- ніцы да бязнікаў у Цвер, каб раска- заць там, што сталася з цверскімі ба- ярамі. Зразумела, што кожны жыхар маскоўскіх дзеянікі ёсьць царква, якой трэба вітацца краіны, на ёсьць зарукаў у стварэнні імпэрыі. Таму трэба знаходзіць сяроднікі, якія дапамогуць утры- маць людзей у паслухмянасці. Найлеп- шым дзеянікам ёсьць царква, якой трэба апекавацца. Таму нашчадкі Чын- гіс-Хана імкнуліся да таго, каб маскоўская царква на выступала супраць татарскіх ханаў, а ў цэрквях малілася за здараўе як ханаў так і мурзаў, каб пераконавалі людзей, што падымыца Аляксей съпяшыць з дапамогай «юно- му князю Дмитру» і на цвершчыну накладаеца праклянцце, а таксама ўсё ты, што спачуваюць думаюць дапа- магаць кн. Міхалу, дык адлучаюцца ад Праваслаўнае Царквы.

Аднак, не заўсёды «духоўны меч» з поспехам можна было выцягваць з ножнай. Вось адзін з харacterных прыкладаў. «Мятежнікам» быў на цверскіх князей, але Уладзіка Иван, Архіепіскап Ноўгарааду. Прывыкало «мятежа» быці г. зв. «месячных суды». Установіў- ся абычай, што кожныя чатыры гады Цверскі, Аляксандар сын Міхала. Для

Апошні прыклад савецкай дэмагогії

(Заканчэнне з 2-ой бач.)

сънілася запаветная мара расейскіх славянінілу ў стварэнні вялікае Славянії на ўзбядоўнай землі. Што значыць, але Уладзіка Иван, Архіепіскап Ноўгарааду. Прывыкало «мятежа» быці г. зв. «месячных суды». Установіў- ся абычай, што кожныя чатыры гады Цверскі, Аляксандар сын Міхала. Для

причынілу абавязкова маюць быць вы- ключніцкі падсавецкія народы? Ма- быць яны не дараслы да самастойнага саамікравання. Масква, як ведама, паслугоўваеца ў гэтым аргументам, але гэта яе прыватная справа.

Ува ўсім гэтым заключаеца цынізм і дэмагогія савецкай «Дэкларыаціі аб прызнанні незалежнасці калінінльных краін і народам», якія ўзьнікла пад непасярднім уздзеяннем савецкіх народоў. Незалежнасць на- дадзена для Масквы, гэта першапачатковыя палітычныя трыв да апанавання саветам. Пасля гэтага — быў незалежнасць, якая становіцца «буржуазнай небясьпекай», а таму... прыклад падсавецкіх народоў і хрушчоўскае «б'ём у морду».

II. Залужны

(Заканчэнне на 4-ай бачыне)

Перажывалі вы калі-небудзь гэту таемнічу ю амаль не- передавальную атмасферу трывожна-чароўнага чаканья не- чага наведамага, калі гэта вочы вашыя неяк дзіўна загара- юцца, калі гэта сэрцы вашыя пад панцырамі ці пад сарочкамі пачынаюць біцца прысьпешаным тэмпам, і ўсе вакол разам з вами нараз адчуваюць, што жыцьцё, з якім заўтра ўжо можа прыдзецца разыўтацца, — зяўлінецца ўсё-ж нечым запраўды дарагім і нязычайна прыложенім.

Калі ўжо ўесье або ляжаў ціх, каб ня будзіць ліха, на щымніцім небе загарэліся мільёны зорак, ціхая летняя ноч выглядала бытчам фантастычнай казкі. Зоркі блішчэлі на небе, як рассыпаныя залаты мак, як блішчэлі мабыць будуть калісці зоркі дзяцей у ночы, калі пры смалітай лучыне дзед ім будзе бацька казкі аб князю Валадарку.

★

Цяпер, калі да першых пятуху оставалася яшчэ крэйху вольнага часу, мне ўрэшце надараецца нагода расказаць адну рэч, якую я чую ад чалавека, хача ў недалёкага, але блізка стоячага да розных спраў на гэту съвету.

Вось-ж, адночы адзін малады студэнт мэдыцыны здаваў на палітэхніцы экзамін з гісторыі.

— У катормым годзе — пытае прафэсар — радзіўся ведамы Валадарка Глебавіч?

— Ах, мой Божа, — адказаў студэнт, — учора яшчэ я гэта вельмі добра ведаў, але цяпер, на жаль, не могу ўжо пры- помніць. Даруйце, спадару прафэсар, але я зусім забыўся.

— Якая шкода! — ускрыкнуў прафэсар, — і якая вялікая страта для гісторычнай навукі! Адзін чалавек на съвеце, які яшчэ ўчора ведаў дакладную дату нараджэння вялікага Валадаркі, і той — што за галава! — узяў і забыўся...

(Працяг будзе)

Часлаў Будзька

Зъ беларускага жыцьця

ГАДАВЫ СХОД ЗБМА, АДДЗЕЛУ
НЮ ЄРК

у будынку ІВКА ў Брукліне 7 каstrychnika адбыўся гадавы сход ньюёрскага аддзелу Згуртаваньня Беларускае Моладзі ў Амэрыцы.

Сход адчыніў кіраўнік Аддзелу сп. Аўгуст Лыскок, вітаючы прысутных гасцей і прадстаўнікоў арганізацый. Вітаючы сход моладзі, Уладзімір Васіль звязаў увагу на моладзь, якая адыграла вялікую ролю ў гісторыі беларускага народу, прыводзячы ў прыклад сёнь. Эўфрасінія Полацкую, якая ад 14-ёй год жыцьця ўжо была ўважаная за вялікую дабрадзеяйку, Каствуя Каліноўскую — змагара за дзяржаўную незалежнасць Беларусі, і Максіма Багдановіча — вялікага нацыянальнага паэту, ды і іншых славутых беларускіх патрыётатаў.

Адзіначою спрадвечны канфлікт між старэйшымі ѹ моладзі, Уладзімір адцеміць, што колі моладзь на ўзынікі вынікае падобную не павінна адставаць ад сваіх бачкоў, якія разгрэзантуюць кансерваторычныя пагляд на сучасныя падзеи.

Старшыня Галубоўчыны Управы БАЗА сп. К. Мерляк, вітаючы сход моладзі, гаваў, ѿб аб патрэбе лепшай каардынацыі трамадзка-палітычнай дзеянасці з Беларуска-Амэрыканскім Задзіночаньнем ды заклікаў да больш актыўнага ѹ дзелу моладзі ўсіх дзяяліцаў арганізацый.

На старшыню сходу быў выбраны сп. А. Несцяровіч, на сакратара сп. В. Станкевіч.

Зъ дзеянасці ѹступаючай управы, якая складалася з А. Лыскока, А. Кавалі, С. Целеш, В. Станкевіча й Олі Мельянівіч, зрабіў справаздачу старшыня Аўгуст Лыскок. Треба адцеміць, што справаздача была вельмі скромная, бо шмат якія выкананыя працы старшыня прапусціць, якія паказалі б заўгадыны стаць Згуртаваньня і як вялікую дзеянасць прагадзіла.

народных танцаў і рефэраты. Сябры Згуртаваньня прыымалі таксама актыўны ѹ дзел у дэманстрацыях, парадах і сувязаваньнях, а таксама рабілі выступлены ѹ міжнародных імпрэзах.

Кіраўнік Аддзелу ў канцы падзякаваў усім, хто дапамагаў яму ў працы, асабліва дзякаваў сябровцы Ніне Каваль і сінім двум братам, выражаючы на дзею, што яны ѹ надалей будзут актыўна працаўца ў Згуртаваньні.

Грашовую справаздачу зрабіла сп. Ольга Мельянівіч, зъ якое таксама выявілася, што дзеянасць Згуртаваньня быў атактуйнай.

Сп. В. Паланевіч практычна пратакол Рэвізійнае Камісіі і запрананава даць абсалютарызм з падзікаю ѹступаючай управе, што пасля актыўнай дыскусіі было сходам пастаноўлена.

Новыя кіраўніцтва Аддзелу было выбрана ѹ наступным складзе: кіраўнік Васіль Мельянівіч, заступнік кіраўніка Каствуя Верабея, сакратар Міхась Казлькоўскі, скарбнік Павал Алексы, скорбнік Уладзімер Таращкевіч. У Рэвізійную Камісію быў выбраны В. Яновіч, М. Заморскі і А. Акановіч.

У пляне працы пастаноўлена ѹ надалей весьці танцавальны гурток, прызначыць актыўны ѹ дзел у зарганізацыйнай сталага хору, прымаць больш актыўны ѹ дзел у імпрэзах агульнага харектару, ладжаных Беларуска-Амэрыканскім Задзіночаньнем і Беларускім Інстытутам Навукі й Мастацтва, а таксама запланираваць нарады рад новых і вельмі цікавых праектаў.

Сход быў праведзены вельмі спраўна сп. Несцяровічам, а моладзь наагул аказалаася на ўзроўні сваго задання. Справаздача ѹ выступлены ѹ таксама быў на ўзроўні, што незадысёды можна бачыць на сходах іншых арганізацый. Сход заканчыўся адсытваннем беларускага нацыянальнага гімну.

Д. Маяк

У НЮЁРСКІМ АДДЗЕЛЕ ЗБМ

Ньюёрскі Аддзел Згуртаваньня Беларускай Моладзі быў 10 каstrychnika сёлета запрошаны прыняць ѹ дзелу у плянаваны ѹ правядзеніні гадавога мас-

«Карабель міру» — так савецкая пра- паганда называла «Балтыку», на якой Хрушчоў плыў у Нью Ёрк з гэтак звалай «місіяй добрая волі». Савецкая пра- паганда таксама патэтычна заяўляла, што думкі ѹ падзеі ўсяго съвету «пры-

каўаныя да «Балтыкі». Усё гэта быўа няпраўдай: Хрушчоў і ягоная супалка на «Балтыцы» на мелі добрая волі да зменшання міжнароднага напружання ѹ да патробнага ѹ такім палажэннем разумнага кампрамісу. Грамадзтва вольнага съвету, за вынікам жменкі наўных, на верыла ѹ «місія добрая волі» Хрушчова ѹ супалкі.

Беларусам асабліва пастаўка было чытаць выступлены ѹ першага сакратара ЦК КПБ Мазурава на сесіі Генэральнае Асамблеі.

Хрушчоў выявіў сябе неблагам камедыянтам. Разыграваючы камедыю «сувэрэннасці» нацыянальных рэспублік СССР, ён загадаў кіраўніку Украінскай дзялгаты Пілгорнаму гаварыць паукраінску, а Мазураву — каб на вельмі шмат было «сувэрэннасці» — паразесіску.

Гэта яшчэ не такая бяда. Горшае тое, што Мазураў сказаў. Ягонае выступлены ѹ на 15-ай сесіі Генэральнай Асамблеі было толькі рэхам папярэдніх выступленій Хрушчова.

Мазураў на 15-ай сесіі Генэральнай Асамблеі яшчэ не такая бяда. Горшае тое, што Мазураў сказаў. Ягонае выступлены ѹ на 15-ай сесіі Генэральнай Асамблеі было толькі рэхам папярэдніх выступленій Хрушчова.

Гэтак званы «прадстаўнік» беларускага народу Мазураў гаварыў паразесіску.

У савецкім дыктатуры єйнай імпрыялізму — толькі пакоры падгалосак маскоўскай дыктатуры — яшчэ не такая бяда. Горшае тое, што Мазураў скозаў. Ягонае выступлены ѹ на 15-ай сесіі Генэральнай Асамблеі было толькі рэхам папярэдніх выступленій Хрушчова.

Мазураў на 15-ай сесіі Генэральнай Асамблеі было толькі рэхам папярэдніх выступленій Хрушчова.

Мазураў — рэха Хрушчова

таго, каб можна было яму паверыць.

Неузабаве рэчаіснасць паказала, што гэты посымізм быў зусім слушным. Гвалтоўныя, грубыя, а часта вульгарныя выказваныні Хрушчова на 15-ай сесіі Генэральнай Асамбліі звыпадку нельга разглядаць, як выяўленыя добрая волі. Людзі добрая волі не абрахаюць сваіх партнераў і на стукаюць кулакамі па стале, як гэта рабілі Хрушчоў і ягоныя сатэліты.

Беларусам асабліва пастаўка было чытаць выступлены ѹ першага сакратара ЦК КПБ Мазурава на сесіі Генэральнай Асамблеі.

Хрушчоў выявіў сябе неблагам камедыянтам. Разыграваючы камедыю «сувэрэннасці» нацыянальных рэспублік СССР, ён загадаў кіраўніку Украінскай дзялгаты Пілгорнаму гаварыць паукраінску, а Мазураву — каб на вельмі шмат было «сувэрэннасці» — паразесіску.

Гэта яшчэ не такая бяда. Горшае тое, што Мазураў скозаў. Ягонае выступлены ѹ на 15-ай сесіі Генэральнай Асамблеі было толькі рэхам папярэдніх выступленій Хрушчова.

Гэтак званы «прадстаўнік» беларускага народу Мазураў гаварыў паразесіску.

У савецкім дыктатуры єйнай імпрыялізму — толькі пакоры падгалосак маскоўскай дыктатуры — яшчэ не такая бяда. Горшае тое, што Мазураў скозаў. Ягонае выступлены ѹ на 15-ай сесіі Генэральнай Асамблеі было толькі рэхам папярэдніх выступленій Хрушчова.

Мазураў на 15-ай сесіі Генэральнай Асамблеі было толькі рэхам папярэдніх выступленій Хрушчова.

Гэтак званы «прадстаўнік» беларускага народу Мазураў гаварыў паразесіску.

У савецкім дыктатуры єйнай імпрыялізму — толькі пакоры падгалосак маскоўскай дыктатуры — яшчэ не такая бяда. Горшае тое, што Мазураў скозаў. Ягонае выступлены ѹ на 15-ай сесіі Генэральнай Асамблеі было толькі рэхам папярэдніх выступленій Хрушчова.

Гэтак званы «прадстаўнік» беларускага народу Мазураў гаварыў паразесіску.

У савецкім дыктатуры єйнай імпрыялізму — толькі пакоры падгалосак маскоўскай дыктатуры — яшчэ не такая бяда. Горшае тое, што Мазураў скозаў. Ягонае выступлены ѹ на 15-ай сесіі Генэральнай Асамблеі было толькі рэхам папярэдніх выступленій Хрушчова.

Гэтак званы «прадстаўнік» беларускага народу Мазураў гаварыў паразесіску.

У савецкім дыктатуры єйнай імпрыялізму — толькі пакоры падгалосак маскоўскай дыктатуры — яшчэ не такая бяда. Горшае тое, што Мазураў скозаў. Ягонае выступлены ѹ на 15-ай сесіі Генэральнай Асамблеі было толькі рэхам папярэдніх выступленій Хрушчова.

Гэтак званы «прадстаўнік» беларускага народу Мазураў гаварыў паразесіску.

У савецкім дыктатуры єйнай імпрыялізму — толькі пакоры падгалосак маскоўскай дыктатуры — яшчэ не такая бяда. Горшае тое, што Мазураў скозаў. Ягонае выступлены ѹ на 15-ай сесіі Генэральнай Асамблеі было толькі рэхам папярэдніх выступленій Хрушчова.

Гэтак званы «прадстаўнік» беларускага народу Мазураў гаварыў паразесіску.

У савецкім дыктатуры єйнай імпрыялізму — толькі пакоры падгалосак маскоўскай дыктатуры — яшчэ не такая бяда. Горшае тое, што Мазураў скозаў. Ягонае выступлены ѹ на 15-ай сесіі Генэральнай Асамблеі было толькі рэхам папярэдніх выступленій Хрушчова.

Гэтак званы «прадстаўнік» беларускага народу Мазураў гаварыў паразесіску.

У савецкім дыктатуры єйнай імпрыялізму — толькі пакоры падгалосак маскоўскай дыктатуры — яшчэ не такая бяда. Горшае тое, што Мазураў скозаў. Ягонае выступлены ѹ на 15-ай сесіі Генэральнай Асамблеі было толькі рэхам папярэдніх выступленій Хрушчова.

Гэтак званы «прадстаўнік» беларускага народу Мазураў гаварыў паразесіску.

У савецкім дыктатуры єйнай імпрыялізму — толькі пакоры падгалосак маскоўскай дыктатуры — яшчэ не такая бяда. Горшае тое, што Мазураў скозаў. Ягонае выступлены ѹ на 15-ай сесіі Генэральнай Асамблеі было толькі рэхам папярэдніх выступленій Хрушчова.

Гэтак званы «прадстаўнік» беларускага народу Мазураў гаварыў паразесіску.

У савецкім дыктатуры єйнай імпрыялізму — толькі пакоры падгалосак маскоўскай дыктатуры — яшчэ не такая бяда. Горшае тое, што Мазураў скозаў. Ягонае выступлены ѹ на 15-ай сесіі Генэральнай Асамблеі было толькі рэхам папярэдніх выступленій Хрушчова.

Гэтак званы «прадстаўнік» беларускага народу Мазураў гаварыў паразесіску.

У савецкім дыктатуры єйнай імпрыялізму — толькі пакоры падгалосак маскоўскай дыктатуры — яшчэ не такая бяда. Горшае тое, што Мазураў скозаў. Ягонае выступлены ѹ на 15-ай сесіі Генэральнай Асамблеі было толькі рэхам папярэдніх выступленій Хрушчова.

Гэтак званы «прадстаўнік» беларускага народу Мазураў гаварыў паразесіску.

У савецкім дыктатуры єйнай імпрыялізму — толькі пакоры падгалосак маскоўскай дыктатуры — яшчэ не такая бяда. Горшае тое, што Мазураў скозаў. Ягонае выступлены ѹ на 15-ай сесіі Генэральнай Асамблеі было толькі рэхам папярэдніх выступленій Хрушчова.

Гэтак званы «прадстаўнік» беларускага народу Мазураў гаварыў паразесіску.

У савецкім дыктатуры єйнай імпрыялізму — толькі пакоры падгалосак маскоўскай дыктатуры — яшчэ не такая бяда. Горшае тое, што Мазураў скозаў. Ягонае выступлены ѹ на 15-ай сесіі Генэральнай Асамблеі было толькі рэхам папярэдніх выступленій Хрушчова.

Гэтак званы «прадстаўнік» беларускага народу Мазураў гаварыў паразесіску.

У савецкім дыкт